

Na kole jinde: KPO zdolalo Grossglockner

Od jara jsem se těšil na zdolávání alpských sedel se zájezdem. Když cestovní kancelář selhala a zájezd zrušila, zvolil jsem variantu po vlastních (zu Fuss). Zájem mělo hodně borců, ale jak docházelo na lámání chleba, postupně odpadali a odpadali, až zbylo pouze tvrdé jádro – já, Petr Klanica, příznivec KPO Pepa Zink a dlouholetý člen výprav „Svatováclavské ježdění“ Honza Postránský zvaný také „Postrí“. Tím se automobil typu kombi zaplnil a na střechu by se stejně další kolo nevešlo. Prvním problémem, spíše duševním bylo, kdy mi Pepa vpředvečer cesty oznámil, že se na to může... Tak jako já se od jara na pánskou jízdu do Alp těšil. Kvůli, a jen kvůli tomu si objednal o klubového parťáka Máry silniční horskou kazetu. Dlouho, dlouho vybíral, až došel k názoru, že BBB BCS-09C 12-27 pro něj bude ta nejlepší. Protože její montáž několik měsíců odkládal, zjistil až pár hodin před odjezdem, že není na jeho Shimano, ale na Campu. Pepu jsme v tom nechtěli nechat a tak jsme za všeobecného veselí zastavovali ve všech cyklokramech po cestě. V Plzni (2x) a dále cestou v různých rakouských dírách asi ještě 4x. Nikdy mě nenapadlo, že kolem dálnice cyklokrámy nejsou! Zajímavé bylo, že ráno v Plzni byli na hlavním náměstí a v přilehlých uličkách jen čtyři lidé a z nich nikdo neměl o cyklistice ani páru.

Cesta byla jinak rychlá. Vzhledem k tomu, že nejbližší k alkoholu při pánských jízdách jsem měl a mám z celé skupiny jen já, toho času řidič, byla i nadále bezproblémová a moji spolucestující, suchaři o zdravé stravě, ani neznečistili interiér vozu.

Při první večerní hádanci, kam první den, jsem zvítězil já se svým názorem: „kuj železo dokud je žhavý“ a bylo rozhodnuto, že „do toho půjdem z jedný vody načisto“. Mělo se zhoršovat počasí. Náčelník Pepa sice hodně, hodně brblal, ale s myšlenkou, že je to úplná blbost takhle bez aklimatizace, neuspěl. Petr byl neutrální a Postrí mě nezklamal jako vždy svým postojem „mně je to jedno“. Celou noc jsem se na to těšil tak, že jsem ani po cestě Praha – Zell a See neusnul. Ráno jsem věděl, kolikrát byl kdo v noci na záchodě, od kolika do kolika kdo chrápal, a kdo má noční žravost.

Ráno jsem se optimisticky domníval, že cesta a nespavost nebude mít „na funkci vliv „. Měla. Radostně a optimisticky jsme přešli rovinu a první kopec, abychom stanuli před mýtnicí. Já už začínal pociťovat čertovinu ze strany mého těla. Fotky z cesty nahoru nemám, byl jsem rád že vůbec jedu. Jiný převod než 34-29 jsem vzhledem ke svému stavu ani nepoužil. Všichni, i ten dědek Pepa, mi ujeli. To jsem fakt nečekal. Poslední kilometr mi bylo zle, studené jsem se potil a přemýšlel jsem, jestli dojedu nahoru dřív než infarkt. Těch 50 metrů ke kapliče jsem už nedojel. Chlapci měli se mnou soucit a čekali, až se v putyce vzpamatuji. Když jsem se probral a udržel jsem se na nohách, bylo možné udělat fotografie. Ze všech kamarádů se mi posmíval nejvíc Pepa. Byl zřejmě rád, že i na staré kazetě s 25 zuby není v Alpách ztracen. Obzvláště mi několikrát připomínal, že jsem chtěl ještě včera večer jet dál směrem do Itálie, a pak se znovu z druhé strany vrátit zpátky.

Cestou dolů z kopce neumím držet řídítka dole, stehna se mi vrážejí do břicha a hlavu mám nepřírozně ohnutou vzhůru. Bolest v prstech na brzdových pákách při horním úchopu mě proto přinutila zastavovat. Maskoval jsem to focením. Doma jsme mohli konstatovat „hlavní bod programu byl splněn“.

Při dalších výletech pokračovala cyklistická legrace v podobě defektů nebo deště. Protože se počasí zhoršilo, proložili jsme cyklistiku pěším výletem. Klettersteig Henne stál za starou bačkoru. Jednak mi všichni zase utekli, a pak šli dětskou cestou náročnosti A místo toho, aby využili mnou propagovanou trasu B-C. Byl jsem naštvanej. Chmury mi rozehnal částečně příhoda se sýrem, který jsem nahoře vybalil. Netuším dodnes, jak se jmenoval, ale byla to síla. I v mlze a silném větru se ostatní turisté ihned otočili, pokývali na sebe hlavami a vrchol opustili. Dále bylo na pořadu Orlí hnízdo nad Berchtesgadenem. Dlouho jsme hledali cestu, neboť nikdo netušil, že se hnízdo nyní jmenuje Kehlsteinhaus. Myslel jsem si, že když se Pepovi lanovka pro přiblížení k feratě zdála drahá, bude se mu zdát hodně i 14 euro za 7 km nahoru autobusem. To, že jsem se mýlil, jsem zjistil až při několikahodinové pěší cestě líjákem do kopce. Výhled shora má něco sebe.

Z dalších zážitků z cesty jsou údolní cyklostezky. Na nich jsem pochopil, kde se v turistech bere optimismus ala : „jezdil jsem v létě v Alpách“, a to jsi to zvládnul?“, „no jasně“.

Závěrem připomínám všem : Pojistěte se na odpovědnost za způsobenou škodu !

Díky Pepo za to, že jsi moje nedobrždění na křižovatce v Zell am See vzal na sebe a rozbitého Seata jsem tak neplatil.

Díky i místní státní policii za to, že jsme neplatili pokutu za způsobenou dopravní nehodu.

Honza Krpata (KPO)

